

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

PER RAMON OLIVER

QUI TÉ POR DE VIRGINIA WOOLF? ★★★★★

A vegades n'hi ha prou de fer una mirada ràpida a un decorat per intuir que un director ha captat del tot l'**essència de l'obra** que té entre mans. I això és justament el que passa quan travesses la porta del Romea i et sents de cop assegut a l'ample però descuidat i desordenat saló de la casa on viuen George i Martha. Potser alguns de vosaltres vau veure al seu moment el muntatge d'aquesta colpidora i magistral peça que van protagonitzar Adolfo Marsillach (també director de l'espectacle) i Núria Espert. Llavors, també n'havia prou d'entrar a la platea del Tivoli per adonar-te que l'elegant saló burgès en què Martha i George rebien vestits de nit els seus convidats (us podeu imaginar George amb esmòquing?) no tenia res a veure amb aquests personatges concrets d'**Albee**; ja posats, potser els hauria resultat més escaient als protagonistes d'*Un fràgil equilibri*. Acostumats com ens té a les seves escenografies mínimes en permanent reciclatge, **Veronese** es lliura aquest cop al luxe de dibuixar amb cada detall de l'espai escènic el **caos vital**, el **joc descontrolat**, l'**ambient pseudointel·lectual però decadent** i el **desgast existencial** en què viu permanentment instal·lada la parella. Que és, d'altra banda, el mateix que feia la molt detallista escenografia de l'estrena original de l'obra. I que és també el que ens trobàvem a la seva memorable adaptació cinematogràfica. Un cop creat amb tanta rapidesa l'ambient, Veronese (que alleugereix de text l'obra, magníficament traduïda per **Josep Maria Pou**, però no deixa que es perdi ni una coma de la seva **intensitat dramàtica**) ja disposa del millor marc possible per a la batalla campal conjugal que ens espera. Una batalla en què la ironia fereix com un ganivet esmolat. I en què, quan sembla que les paraules ja no poden fer prou mal a l'adversari, no queda altre remei que llançar-se directament a la seva jugular. Veronese fa avançar aquest joc demolidor (per molt **humor salvatge** que ofereixi el text, el desassossec se t'acaba ficant al cos) a un **ritme sagnant**, i amb la complicitat absoluta de quatre actors disposats també a jugar totes les cartes fins a les últimes conseqüències. Tot i que, evidentment, és l'etilic duel en què es veuen ficats una prodigiosa **Vilarasau** i un **Arquillué** senzillament insuperable el que ens depara els moments més esgarriofosament dolorosos de la tensa vetllada. Ella, transformada en una fera commovedora. Ell, mostrant tot el patètic enginy del seu sarcasme. Els dos, llepant-se les ferides, i exhibint una intimitat infernal però addictiva no pas massa diferent de tantes altres intimitats que s'amaguen, com la roba bruta, amb més discreció. **Teatre Romea**.